

MEXICO DOOR WOUTER FRANSEN

30-09-06 Bienvenido!

Hoi! Mijn naam is Wouter Fransen, 22 jaar oud, pas afgestudeerd en klaar voor een enorme uitdaging - al ziet die er wat anders uit dan de uitdagingen waar veel van mijn leeftijdsgenoten voor staan. Op dit moment weet ik er niet veel meer van af dan jij, tenminste als je onderstaand bericht gelezen hebt. Maar vanaf woensdag 4 oktober zal het hele verhaal in een stroomversnelling komen; en als jij wil volgen, dan is dit de place to be!

De afgelopen jaren studeerde ik Communicatiewetenschappen en Internationale Betrekkingen, optie Ontwikkelingslanden. Heel graag zou ik daarmee op termijn in de buitenlandjournalistiek gaan werken. Ik doe niets liever dan in de pen kruipen én internationale thema's boeien me mateloos. Maar de tijd van eindeloze cursussen en dito nachten is dus definitief achter de rug. De meesten van mijn jaargenoten denken nu in termen van startersalarissen en junior management functies. Ik niet. In oktober trek ik de wijde wereld in, meer bepaald met bestemming Tuxtla Gutierrez, Zuid-Mexico. Geen zon-zee-strand-vakantie, maar zes maanden lang de handen uit de mouwen. Als vrijwilliger ga ik meedraaien in een tehuis voor straatkinderen, wezen, jonge drugsverslaafden enz, kortom jongeren zonder toekomst. De 'Albergo de los Niños' is een bescheiden poging om die kinderen te redden van de goot en de straatbendes, om ze terug een beetje hoop en gevoel van eigenwaarde te geven. Concreet bestaat mijn taak uit het dag in dag uit begeleiden van de kinderen, tussen 6 en 16 jaar oud. Ik zorg ervoor dat ze regelmatig naar school gaan, help hen bij hun huiswerk, maak en begeleid activiteiten voor hen, enz. Ik reis via VIDES, een organisatie die onder de koepel van Don Bosco-jeugdwerk huist en jonge vrijwilligers steunt in hun engagement voor het Zuiden. In verschillende voorbereidings sessies ben ik klaargestoomd voor mijn vertrek en klaar ben ik. Ik vertrek zonder reisgezellen, maar met een hele hoop verwachtingen. Waarom doe ik het? Omdat zo'n idee al jarenlang in mijn hoofd zit, en het nu tijd is dat het eruit komt. Ik brand van verlangen om daar iets te betekenen voor die mensen, ergens een verschil te maken. Sommigen noemen het idealistisch, anderen zeggen 'naïef'. Maar als iemand ooit de wereld verandert, dan zal dat allicht niet degene zijn die geloofde dat zo iets onmogelijk was. Niet dat ik blind ben; de kans is groot dat ik volgend jaar in mei met een kater thuiskom, een pak illusies armer. Maar dan wel een resem sterke verhalen en tonnen levenservaring rijker. Ik ga een half jaar lang een Zuid-Mexicaanse grootstad van binnenuit beleven, mensen van daar leren kennen, klinken, en hoogstwaarschijnlijk ook botsen. Ik kijk er ongelooflijk hard naar uit.

7-10-06 ¡Llegado!

Dit is het dan. Vertrekken. De stilte. Bedroefde gezichten. Slikken, vrienden zien slikken, en daardoor zelf nóg harder moeten slikken. Knuffels uitkiezen en afwegen - letterlijk - tegen de genadeloze baggagelimiten van United. Glimlachen bij foto's die je jarenlang niet hebt gezien, maar die nu opduiken bij het zoeken naar lightweight-memorabilia. Tientallen mailtjes, telefoontjes, sms'jes, soms een beetje zwaarmoedige maar altijd hartverwarmende woorden. Maar na het verdriet, de glimlach en de melancholie, komt... het avontuur - en dat is nu definitief begonnen! Estas bienvenido con las primeras novelas mexicanas!

Ergens halverwege Brussel en Washington, zo ongeveer ter hoogte van Groenland moet het geweest zijn. Daar drong het in één moment tot me door - Verlichting, catharsis, gevallen franken en zomeer: de kunst van vertrekken. De kunst van vertrekken is kijken. Heel veel om je heen kijken, een beetje achteruitkijken, en vooral niet teveel vooruitkijken. En dan komt alles goed.

Om me heen kijken valt me niet al te zwaar, ik kom voortdurend nieuwe en verrassende mensen en dingen tegen. Phillipe en Luc, de organisatie-ontwikkelaars waar ik op vlucht UA 951 tussen beland, zijn daar de eerste voorbeelden van. Hun beroep bestaat erin mensen te helpen bij het ontdekken van hun eigen talenten. Daardoor functioneren die mensen beter in hun organisatie, maar ze worden er ook een pak gelukkiger van. Fantatische job. En ze zijn er goed in. Op het einde van de 8-uur durende vlucht ziet Phillipe dwars door me heen. "Ik ga je avonturen op de voet volgen", zegt hij, "maar eigenlijk weet ik nu al dat het geweldig wordt. Er zijn veel mensen die de zereid willen verbeteren, maar jij gaat het dóen." Dát soort mensen kom je graag tegen als je net al je hebben en houden hebt achtergelaten voor een reis van zeven maanden naar het onbekende...

En ook de rest van de reis verloopt als een trein. Ik snijdt mezelf nog aan een koffer en mors twee koffielepels bloed op mijn bagagelabels (dé manier om de aandacht van de luchthavenpolitie te trekken natuurlijk) en de Amerikaanse douane wil weten wat er op mijn sandwichen ligt (bij een welgemeend "salami" of "gerookte hesp" zou het Agricultural Dep. mijn volledig lunchpakket confisceren - i know better), maar uiteindelijk sta ik op Mexico DF Aeropuerto voor ik er erg in heb! 21u wakker - tijd voor een bed, denk ik dan, en dat krijg ik bij de Zusters van Don Bosco van de Mexicaanse hoofdstad, in afwachting van mijn trip naar het Zuiden.

Behalve de supervriendelijke zusters leer ik er ook Davide & Stefania kennen, twee Italianen die samen een maand door Mexico reizen en daarbij ook een week in "La Ciudad" spenderen. We hebben amper drie woorden gewisseld (en daarbij al Engels, Italiaans én Spaans gebruikt) en ze hebben me al uitgenodigd om samen het tempelcomplex van Teotihuacan te bezoeken, 40 km buiten Mexico, waar de overblijfselen liggen van één van de grootste Pre-Columbiaanse beschavingen - de voorlopers van de Azteken. Prachtige ruïnes gezien van de tempel van de Zon en die van de Maan, genoten van de uitzichten op de beboste heuvels en bestormd door hele horden obers die allemaal hun eigen restaurantje de hemel wilden inprijzen... Zoveel moeite voor zó weinig klanten?! Hoe kunnen die mensen daarvan leven? Teotihuacan - "De plaats waar je God wordt". Benieuwd hoe vaak José en Martin, 2 van de wanhopige obers, zich al God hebben gevoeld. Ze zijn van hun hele jonge leven nochtans nergens anders geweest. De pracht van Teotihuacan zorgt hier voor werkgelegenheid, maar lacht deze mensen tegelijkertijd in hun gezicht uit; het ging ooit beter met Mexico. Beetje gelijkaardig met het gevoel dat ik deze lente in Egypte vaak had...

Vrijdag speel ik basketbal met de chicos y chicas van het plaatselijke schooltje dat de zusters hier runnen, en rijdt tot twee keer vruchteloos per taxi naar het Instituto de Imigracion voor mijn visa-formaliteiten. Met Sor Nimfa zit ik op het verkeerde adres, de tweede keer met Sor Alejandra is de boel al gesloten... Too bad, maar de rit in één van de vele groene VW-taxi`s is een belevenis die qua ervaringswaarde kan tippen aan een ritje Downtown-Luxor en wat betreft adrenaline zelfs de snelste achtbaan ruimschoots overstijgt. Hasta Luego!

14-10-06 In de Albergo

Het is ogen trekken als je binnenwandelt in de Albergo de los Niños. Kevin, Medardo, Brian, Daniel, Jorge en al de anderen zijn weliswaar enorm oprecht en hangen me aan het lijf alsof ze me al jaren kennen, maar je ziet hun verschrikkelijke geschiedenis achter elke lach of traan. De meesten komen van de straat, anderen uit gebroken gezinnen - de zusters verrichten hier een berewerk. Voor mezelf wordt het nu wel wat lastiger. De zusters zijn vriendelijk, maar een pak minder werelds dan die uit de Mexico Ciudad. De overheerlijke ontbijten uit de hoofdstad moeten hier plaats maken voor bruine bonen-pastei en kippenpoten (!) in eigen nat. Hele horden jongens die maar niet stoppen met vragen stellen en meestal zelfs geen idee hebben dat er zoiets bestaat als België. En ik moet zelf mijn weg maar wat zoeken, zonder veel uitleg over mijn taak of bezigheden...

Bij gebrek aan perspectief op korte termijn - dingen om handen hebben, ergens mee bezig zijn - ga je al snel té ver vooruit kijken. Zeven maanden lijken dan ineens een eeuwigheid, gisteren had ik het er wel even moeilijk mee... Maar het betert wel snel. Ondertussen ben ik al gepromoveerd tot Professor Educacion Fysico, leerkracht LO, met 10 uur les per week - en degelijke halftime job dus... En ik organiseer tegen volgende week ook een voetbaltornooitje, dat is ook weeral iets om mee bezig te zijn. En zoals gezegd, er is genoeg te zien! Een van mijn onlangs aangeleerde woordjes Spaans is "preferencia": voorrang. De grootste paradox uit mijn korte tijd in het land van de Azteken: het bestaat niet, maar ze hebben er wel een woord voor. De straat is in Mexico voor degene die ze opeist, de grootste durfal dus, of die met de zwaarste auto... . Ik vroeg laatst aan Ivan, de nauwelijks 18-jarige chauffeur van het tehuis, hoe het hier in Mexico met de voorrang zat. De jongeman keek met twintig seconden strak aan, alvorens zijn frons in een gegeneerde glimlach veranderde: "ni idea". Geen wonder dat de Mexicaanse straten Zuid-Italië en zelfs Caïro in ambiance overtreffen. Maar het totale gebrek aan verkeersregels wordt al gerelativeerd door de staat van het wegdek. Op een wegennet dat net getroffen lijkt door een kleine meteorietregen kan je immers sowieso niet veel harder dan 50 per uur. Hoe ik zo goed op de hoogte ben van de toestand van het straatoppervlak? Aha - er zit een gat in de vloer van de schoolbus waardoor je de kasseien van op de eerste rij kan zien voorbij denderen.